ЦІНА 1 КРБ.

перець

№ 3. КИЇВ, ЛЮТИЙ 1947 р.
ЖУРНАЛ САТИРИ Й ГУМОРУ
РІК ВИДАННЯ VI

Малюнок Л. Каплана

— Щиро шкодую, Тарасе Григоровичу, що нам не довелося оспівати такого Дніпра.

ВАЖКІ ЧАСИ

Малюнок І. Гомоляки

— Без воєнних поставок ми втрачаємо мільйони доларів, а вони кричать, що для нас мир не дорогий.

Мандатарії

Упіймав кіт мишу.

Сів на неї, придавив лапою.

Миша жалібно пищить, але ще жива.

Кота спитали:

— Шо ти, коте, робиш?

— А я мишу захищаю, — відповідає кіт. — Щоб ніхто її, бідну мишку, не з'їв...

— Ич, який добрий!

— Бо я, — каже кіт, — не простий кіт, а я кіт-мандатарій!

— А що ж воно за штука така — мандатарій!

— Бо я мишею керую по мандату, що його мені дала Ліга націй!

— А чого ж миша пищить?

— А пищить вона з радощів, що в неї такий сильний оборонець є!

— А-а-а!

— А звуть мене Сметс! — кинув гордовито кіт.

— Який Сметс?

— Фельдмаршал Сметс!

— Так фельдмаршал Сметс — це ж прем'єр-міністр Південно-Африканського Союзу, домініону Великобританії!

— Це не важно, — нявкнув кіт. — Фельдмаршал Сметс — мандатарій, і я — мандатарій. У фельдмаршала Сметса — підмандатна країна — Південно-Західна Африка, а в мене під мандатом — миша!

— Он який ви, кіт-мандатарій! А ми й не знали! Не кіт, а цілий фельдмаршал!

— А ви думали?!

А миша як запищить.

Прибігли сусіди.

— Що за крик? — питають.

— Хіба не знаєте? Мандатарій-кіт дискримінує підмандатну мишу! Як фельдмаршал Сметс!

О. В.

Він вирішив скористатись з послуг нової Київської АТС. Що з того вийшло, дивись, як кажуть, далі.

В останню годину

Гаага. Органи голландської цензури заборонили друкувати перекладену на голландську мову відому байку Крилова «Жаба і Віл». Як здогадуються в журналістських колах, цей акт викликаний тим, що байка показує справедливі домагання голландського уряду до Індонезії в тенденційному світлі.

Афіни. Тут стало відомо, що грецька офіційна преса найближчими днями опублікує один важливий документ, який незаперечно доводить, що території нинішньої Болгарії і Югославії є споконвічними грецькими землями, загарбаними слов'янами в XIII сторіччі до нашої ери.

Грецький уряд сповнений рішучості знову ставити питання про повернення цих територій Греції.

Анкара. Турецьке радіо повідомляє, що трансіорданський король Абдулла став найпопулярнішою особою в арабських країнах. Після історичної місії в Анкару на ім'я короля надходять тисячі листів і телеграм. Відбуваються масові мітинги. Резиденцію Абдулли охороняють посилені наряди військ.

Кейптаун. Глава уряду Південної Африки фельдмаршал Сметс на прес-конференції категорично спростував злісні вигадки деяких газет, ніби англійські підприємці морять голодом шахтарів-туземців. Фельдмаршал документально довів, що туземним робітникам видається щоденно по мисці маїсової каші «мілі-мілі». Двічі на тиждень їм дозволено споживати 40—50 грамів висококалорійного м'яса або риби.

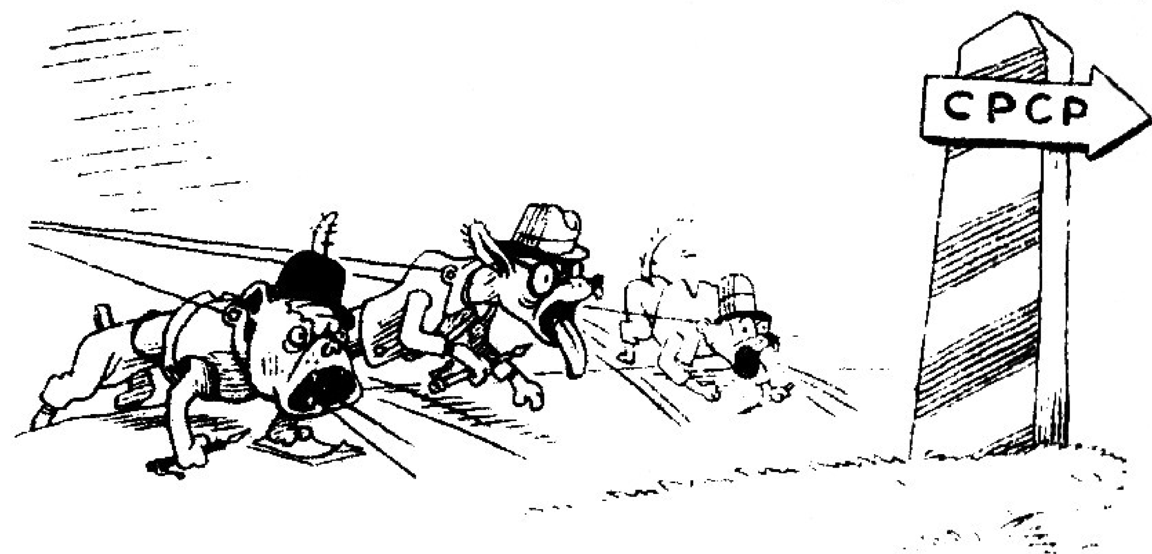
Брехливі пси

(БАЙКА)

Поставив Трудівник нову простору хату
(багато потрудився він над нею) —
і дружно в ній зажив з великою сім'єю.
На хату стали люди поглядати:
— Дивіться, як живуть в добрі та згоді.
Подібного ще не було в народі,
щоб отака сім'я велика
від чвар та сварок не терпіла лиха.
Працюють дружно всі, веселі та щасливі...
Таким життям і нам би вік прожити.
Тимчасом збіглися сусідські пси брехливі
і почали на нову хату вити.
Господарі тих псів давай казати людям:
— А все-таки в сім'ї добра у них не буде.
Ви чуєте, як зляться пси?
(А там до псів: — Куси-куси!).
То ж, певно, пси лихе щось чують
і нам про те віщують.
Та люди не повірили брехливим псам,
І так господарям сказали:
— Цих байок чули ми немало.
Та правду видно нам:
Сім'я живе і дружно, і щасливо.
А виють ваші пси — ну, що за диво?
Поганий пес — ще гірше як щеня мале:
він гавкає на все хороше, не на зле.

Немало псів таких по закордонах є.
Про нас вони від злості брехні плещуть,
та люди бачать все і думають своє:
— Цих псів, напевно, хтось цькує,
і хай вони вже скільки хочуть брешуть,
а правди не сховати від народу:
в країні тій — братерство і свобода.

Павло КЛЮЧИНА

ІРКЛІЇВСЬКА ДРАМА

У селі Старе, Ірклиївського району на Полтавщині, мені довелося цими днями спостерігати дивовижну картину.

У правлінні колгоспу якийсь огрядний чоловік у кожусі і чоботях держить за гудзика літнього колгоспника:

— Ви на полі жито косили?
— Косив.
— Бачили, як приїхало кіно?
— Бачив.
— А саме кіно бачили?
— Не бачив, бо нічого не було видно.
— Я вас не питаю про техніку. Коли демонстрували кіно, ви сиділи перед екраном?
— Сидів.
— Платіть гроші!
— Які гроші?
— Ви на полі жито косили?
— Косив.
— Бачили, що кіно приїхало?
— Бачив.
— А саме кіно бачили?
— Не бачив, бо нічого не було видно.
— Я вас не питаю про техніку. Коли демонстрували кіно, ви сиділи перед екраном?
— Та сидів же, сидів.
— Платіть гроші!

Цей цікавий діалог повторюється кілька разів. Нарешті, входить голова колгоспу, і приїжджий чоловік звертається до нього:

— Гроші заплатите?
— За що?
— Кіно вам влітку показували, у жнива...
— Скільки грошей?
— 450 карбованців.
— Не заплачу. Приїхали ви тоді дуже пізно, всі колгоспники розійшлись по домах. Чоловік може з десять лишилось. За що ж гроші платити. Треба було зібрати з глядачів.
— Так не будете платити?
— Ні.
— Передам до суду.
— На кого?
— На колгосп.
— Передавайте...

Пішов. Загуркотіла підвода на грейдері. Прийшовши до тями, літній колгоспник розповів:

— Біда в нас із цим кіно. Минулого тижня демонстрували в селі кіно «Баби». Змісту добрати було не можна, бо весь час воно рвалося, блимало та тріщало. Знову ж, звуки, мабуть, із другої ленти причеплено. Бо, приміром, на екрані баба, а з екрана мов пароход гуде: гу-гу-гу...

А то ще на екрані показували, як жінка з чоловіком свариться. Що вона йому каже, не чутно, тільки, мабуть, здорово дошкуляє, бо чоловік як загавкає: гав, гав, гав!..

Дядьки наші й попрікають тепер своїх жінок: — Он, говорять, бачите, до чого ваш брат довести може.

Отаке нам кіно показують. Щохвилини рветься, гарчить, лопотить, чадить, та ще й гроші вимагають.

А хлопці оце з города приїхали, то розповідають, що там кіно і не рветься, і не гарчить, і змісту добрати можна.

— І чого це так: в Полтаві не рветься, а у нас рветься?

***

В Ірклиївському районі на це запитання відповіли так:

— Є у нас один кіноапарат, був він чотири роки закопаний в землю, попсувався, заіржавів. Нових частин з Полтави не присилають. А кінофільми присилають старі, 15—20-процентної придатності. Є у Полтаві обласний відділ кінофікації. Керує тим відділом тов. Підгайний. Погано керує. Бо коли б керував краще, колгоспники на кіно не скаржилися б.

Цікаво, що скаже на це сам товариш Підгайний?

Ол. ПОДЧЕКАЄВ

м. Ірклиїв, Полтавської області.

„ВІДКРИЙТЕ ЯЩИКИ СВОЄЇ СОВІСТІ"

Був у мене дядько Іван. Він дуже любив виступати на сходках і свої промови завжди починав так:

— Чорна пов'язка спала з наших глаз і магістральні проводники пронизали нас наскрізь...

Дядько Іван пригадався мені от при яких обставинах. Під час виборчої кампанії мені довелося побувати на зборах агітаторів села Тхорівка у Сквирському районі на Київщині. Збори проходили активно і по-діловому.

Та от слово взяв головний інженер тхорівського спиртового заводу тов. Назарук. Він буквально ошелешив агітаторів своєю довжелезною і бастактовною промовою, яку закінчив таким зверненням:

— Відкрийте ящики своєї совісті, ідіть до виборців агітувати за автобіографії кандидатів до верховного парламенту. Ще раз повторюю. Відкрийте свої душі, вірніше ящики з совістю...

Дядько Іван пройшов два класи і третій коридор церковно-приходської школи. І свої промови виголошував ще в 1922 році. А тов. Назарук закінчив вищу школу і виступає з такими промовами в 1947 році.

Швидше відкрийте ящики своєї совісті, товаришу Назарук!..

Василь МИНКО

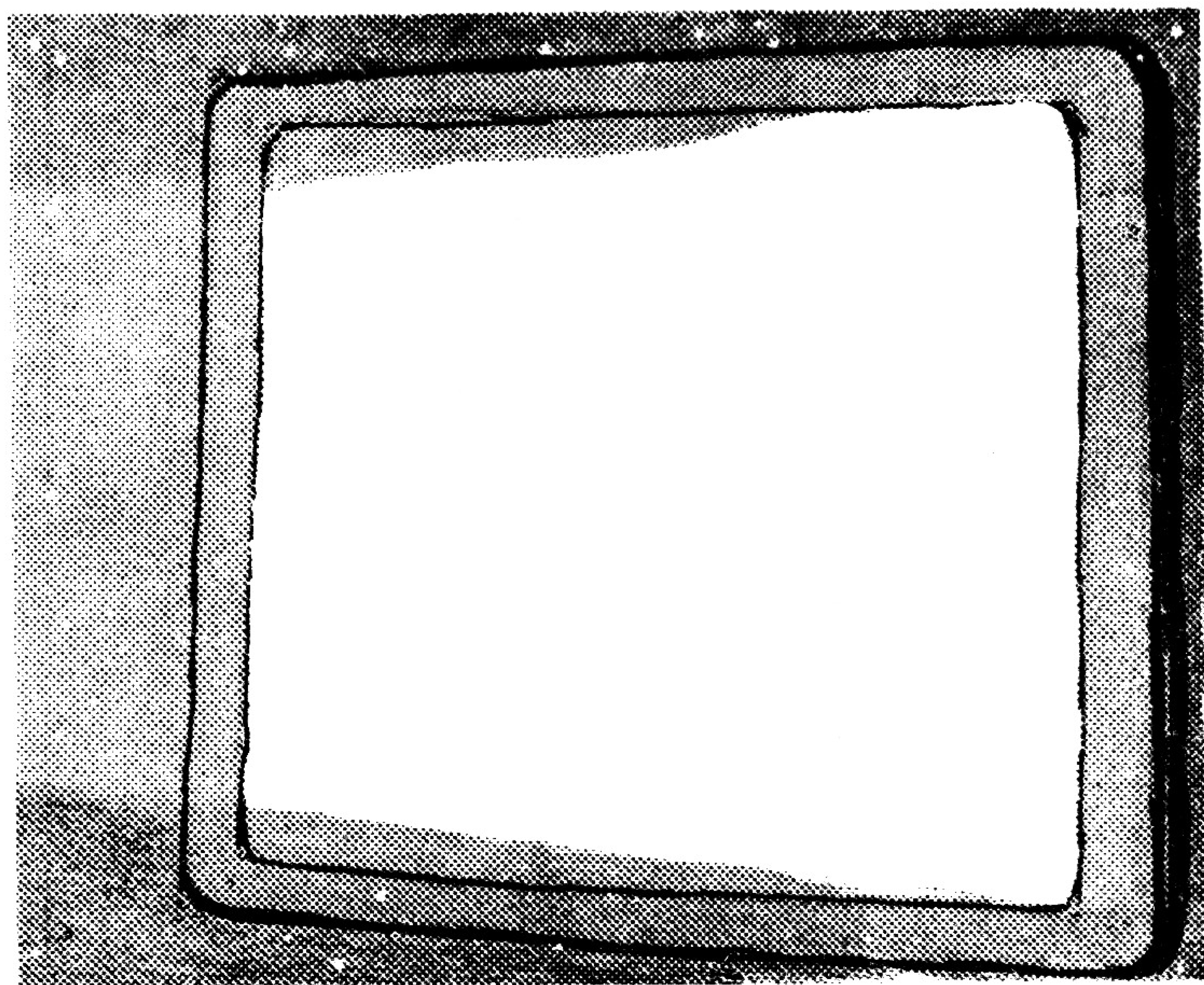
КІНОКАДРИ

Київська кіностудія, яка має в своєму штаті 21 режисера, за минулий рік випустила 1 художній фільм.

Малюнки К. Агніта

В кіностудії...

...і на екрані.

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

ХВОСТАТІ СТУДЕНТИ

В храмі науки — Київському університеті ми зустріли такий цікавий документ:

«Об'ява

До 26 січня 1947 року всі студенти, які МАЮТЬ ХВОСТИ, будуть ВИВІШЕНІ біля деканату.

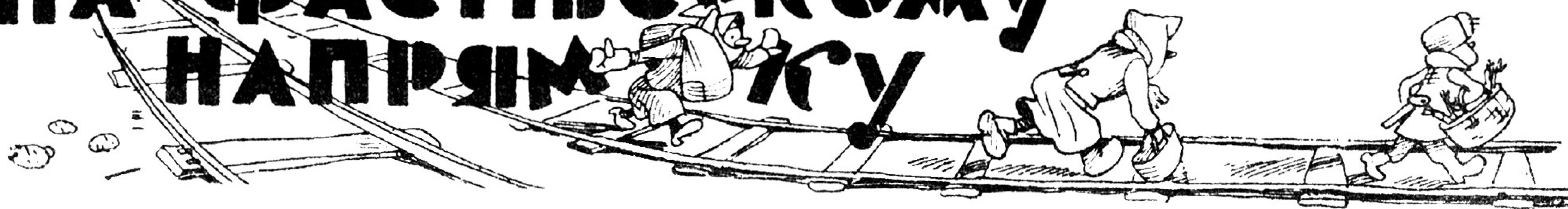
ФІЛДЕК».

Від ПЕРЦЯ: Філдек у перекладі на людську мову значить: деканат філологічного факультету.

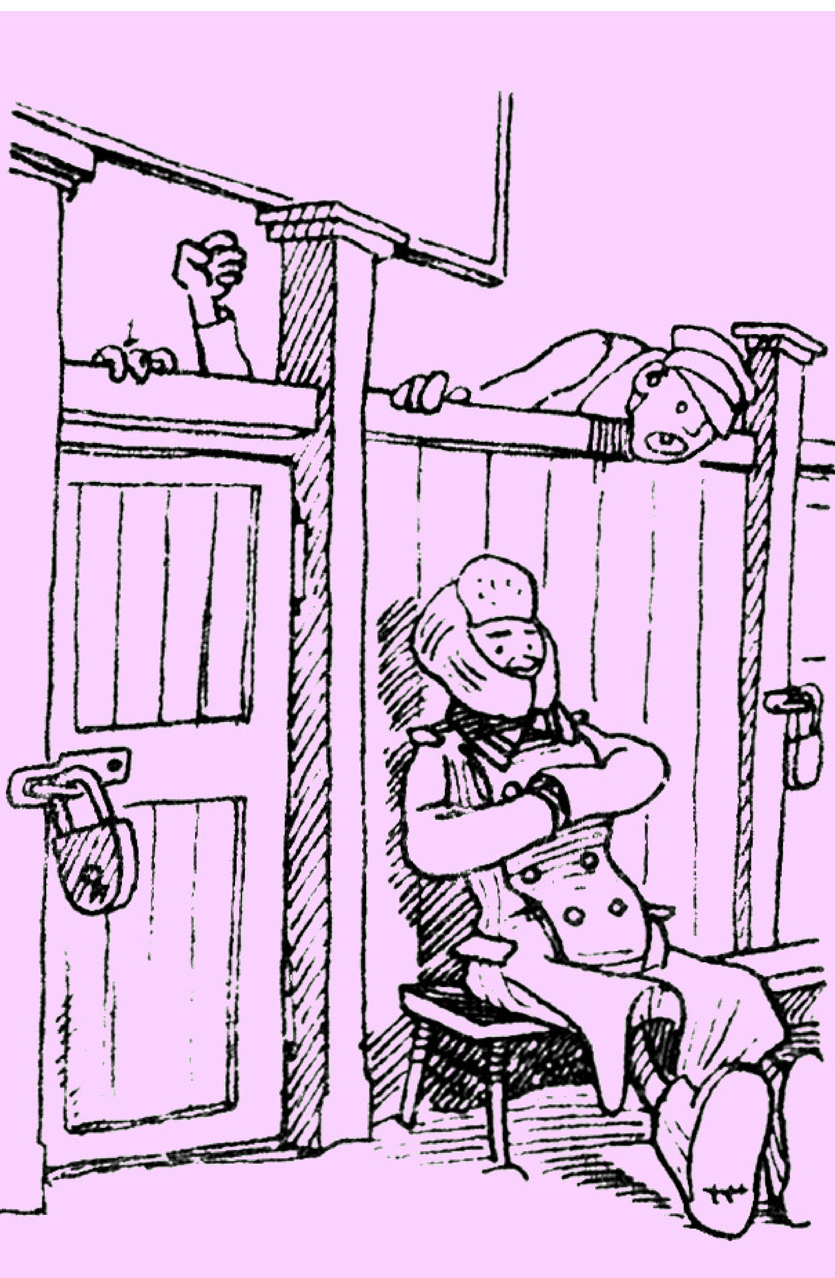
Дивись на четвертій сторінці.

На Фастівському напрямку

Станція Київ. Підходжу до поїзда, пред'являю провідникові сезонний квиток, входжу в освітлений вагон. Сідаю, їду... Тепло. Приємно. Таке щастя випадає на мою долю, коли доводиться їхати в Боярку Житомирським поїздом, що відходить з Києва о 18 год. 37 хв. На жаль, примхлива доля не часто балує мене таким щастям. Здебільшого я маю нещастя їздити звичайними приміськими поїздами. Починається це нещастя з посадки.

Сьогодні, наприклад, мені треба їхати з Києва приміським поїздом о 16 год. 32 хв. Щоб потрапити на нього, треба бути на платформі приблизно о 15 годині. Без чверті

15 підходжу до паркана, на якому красується табличка: «**Вихід до поїздів Фастівсько-Тетерівського напрямку**».

Як і завжди, всі п'ятеро хвірток у паркані замкнені. Біля них довга черга пасажирів. Це пасажиринованки. Вони їдуть приміським поїздом уперше й думають потрапити на платформу «парадним ходом». Новаки ще не знають, що на платформу треба проходити іншим шляхом. Бувалий пасажир не зупиняється біля черги. Він вливається в безперервний потік людей, які бадьоро крокують по рейках. Варто пройти 200—300 кроків від черги, спікірувати під огорожу з колючого дроту, як опинишся на платформі.

Тут уже повно пасажирів і абсолютно нікого з залізничної адміністрації.

Новак, який потрапляє таким чином на платформу, не знає, КОЛИ й КУДИ відправляються поїзди. В такому разі новакові, щоб не прогавити поїзда, треба обов'язково триматися бувалого пасажира. Бувалі безпомилково відшукують потрібний состав і лавиною ринуть у вагони... набиті вже пасажирами, мов бочки оселедцями. Коли ж вони встигли посідати, состав же щойно подали? Невже посадка відбувалася вранці у вагонному парку? Але поскаржитись нікому. Хто сьогодні чергує на платформі? Ріпинський, Рязанцева чи Перепеляк? — невідомо. Їх тут немає. А начальникові вокзалу Київ т. Грабчакові ніколи показатись на платформах «Фастівсько-Тетерівського напрямку».

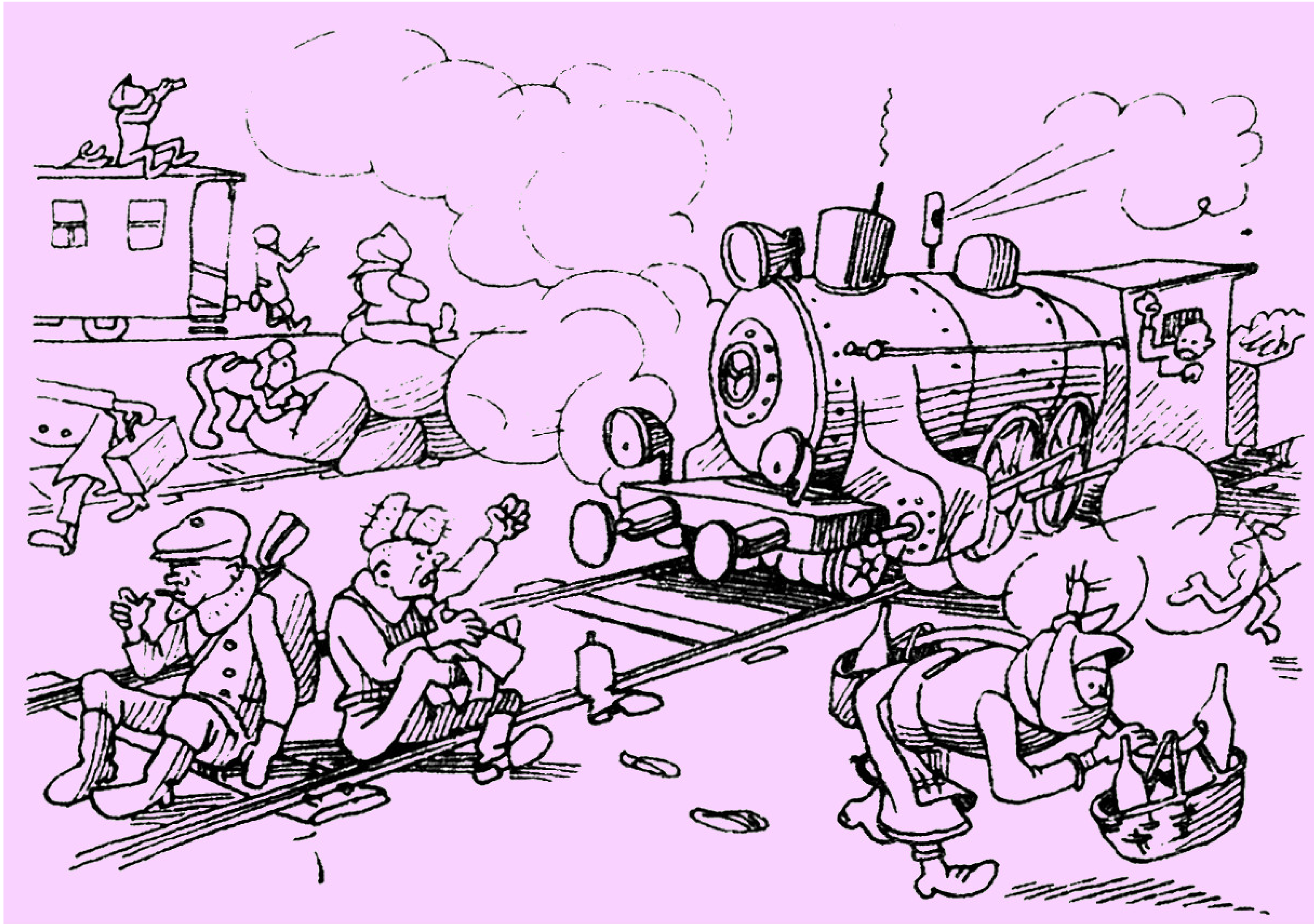

Дивись на п'ятій сторінці.

Тимчасом бувалі пасажири штурмують вагони. До штурму включаються й пасажири-новаки, яких за 15 хвилин до відходу поїзда пустили, нарешті, на платформу. Потрясаючи купленими квитками, портфелями, кошиками, вони підстрибують навколо вагонів, намагаючись причепитися бодай до підніжки. Але скільки б вони не стрибали, до вагонів їм потрапити не щастить. Більшість новаків, звичайно, залишається на платформі. Вони на всі лади лають залізничну адміністрацію. Проте, новаки ніколи не лишаються самотніми. Мало не щодня їх ряди поповнюються за рахунок пасажирів, щойно висаджених з одного вагона. З'явився залізничник, стукнув молоточком по буксі й запропонував усім вилізти, бо вагон «хворий» і його будуть відчіплювати.

А у вагоні тимчасом відбувається Содом і Гомора. Тут змішалося все: клумаки, пасажири. Тісноту цю не опишеш ніякими словами, не змалюєш ніякими фарбами.

...Перед вагоном з'являються люди у якійсь збірній формі — чи то залізничники, чи поштарі. Невибагливі пасажири визнають їх за провідників і дозволяють втиснутись у переповнені вагони. Свисток! Гудок! Ривок! Другий ривок! Поїхали...

Малюнки Грі

Звідкільсь знизу доноситься глухий голос:

— Голубе, ти ж мені на голову чемодан поставив.

— Нічого, — чути заспокоюючу відповідь, — мені недалеко...

Той, що сидить під чемоданом, зітхає і, примирившись із своєю роллю багажної полиці, затягує пісню. Поступово пісню співають уже всі. Якийсь підозрілий суб'єкт, співаючи, пробирається по ногах і головах пасажирів. Потім несподівано переходить на прозу:

— Ваш квиток?

Хто це такий, — думає пасажир, — провідник, контролер? А може просто якийсь «аматор»? Проте, на всякий випадок відповідає: «В мене постійний» і робить рукою невиразний рух у бік кишені. Цього досить. «Контролер» вірить на слово, та й навряд чи він цікавиться цими «постійними» пасажирами. Він більше націлюється на жінок.

— Ваш квиток? — звертається він до наміченої жертви.

Жертва мовчки дістає три карбованці і, зітхаючи, подає їх «контролерові». Той суворо гукає:

— П'ять!

— Досить і троячки! — спокійно відповідає пасажирка.

Пауза... Троячка зникає в кишені «контролера», і він береться вже до другої пасажирки.

Ні міліціонера, ні натяку на якусь охорону у вагоні не видно. Часто в поїзді на очах у публіки крадуть у пасажирів багаж. В такому разі провідник, коли він буває у вагоні, зберігає олімпійський спокій. Потерпілий, щоб не розстатися з вагоном, підкоряється долі... Вільно і прибутково живеться у приміському поїзді хуліганові й злодію!

Подорож у поїзді, що відходить з Києва о 19 год. 20 хв., крім перелічених «благ», має ще свої особливі принади. Тут, у деяких вагонах горять свічки. Перед двома вагонами манячать фігури провідників. Ви намагаєтесь пробратися в один з цих вагонів.

— Не можна! Це дитячий!

Дійсно, з платформи можна розгледіти, як у вагоні 30—40-річні дитинчата крутять цигарки.

Другий вагон «бригадний». Сюди теж «не можна». До відходу поїзда склад бригади, що їде в цьому вагоні, так розбухає, що частина «бригадників» висить уже на підніжках. Посадка в інші вагони іде, як і завжди, без участі провідника.

Поряд з переповненими вагонами стоїть абсолютно порожній. Він не «хворий», його не відчеплюють, але чомусь до нього ніхто не хоче входити. В чім річ? А в тім, що у вагоні темно, провідника немає, охорони немає, ну, й страшно. Краще вже в бочці з

оселедцями їхати, ніж одному в цьому вагоні... А в інших вагонах благодать, горять свічки, димлять цигарки, сюди-туди по ногах і головах сновигають продавці всякої всячини й мандрівні артисти. Вони завжди заходять у всі вагони, навіть у «дитячий» і в «бригадний». Напевне, у цих продавців і артистів з провідниками договір про взаємодопомогу і ненапад.

Так виглядає сьогодні приміське сполучення в Києві. Хто його контролює, хто його організовує, — невідомо, мабуть, і самому начальникові станції. Де відсиджуються його чергові помічники Ріпинський, Рязанцева й Перепеляк, які відповідають за порядок на платформах під час посадок і відправки поїздів? Де начальник міліції Київського залізничного вузла з його апаратом? Чи вони існують тільки для порядку, а непорядок і неймовірний хаос, що панують на коліях і платформах, їх не обходять?

В. БОЯРСЬКИЙ.

Малюнок Л. Каплана

— От і ми артіль створили. Як бачиш, колгоспи вже не за горами.

Я — НЕ Я

ФАКТ НА 3 ДІЇ З ЕПІЛОГОМ

(Дія відбувається восени 1930 року у Львові).

ДІЯ I

(У мене дома).

Я. — О, рідкий гість!

Листоноша. — Не радійте передчасно! Ви вже в мене сьогодні 212-ий адресат, що в один і той же день одержує один і той самий лист.

Я (читаю). — «Копія. До окружної виборчої комісії у Львові. Я, сержант польської армії на пенсії, Ветшицький Казимір, Замарстинівська, 117, повідомляю, що Галан Ярослав, який проживає у Львові, Піскова, 28, не є громадянином польської держави й тому не має права голосу в виборах до сейму Речі посполитої. Львів, 12 жовтня 1930 року. Казимір Ветшицький».

ДІЯ II

(В приміщенні окружної виборчої комісії).

Я. — Я — обурений!..

Голова комісії. — Не ви одні! Пане секретар, котрий це з черги приходить до нас сьогодні обурений?

Секретар. — Триста сорок сьомий, пане голово!

Я. — (хочу щось сказати).

Голова комісії. — Де ви живете?

Я. — Піскова, 28!

Секретар. — Група сержанта Ветшицького, пане голово.

Я. — Я не знаю жодного сержанта Ветшицького, ви!

Голова комісії. — Ми також його не знаємо, заспокойтеся! Це відомство поліції. Ваша національність?

Я. — Українець.

Голова комісії (зітхає). — Що ж, я цьому не винен. І ви хочете...

Я. — ...голосувати!

Голова комісії. — Дуже раді. Пане секретар, повторіть цьому панові те, що ви сказали вже сьогодні триста сорок шість разів!

Секретар. — Якщо хочете зберегти за собою право обирати депутатів до сейму Речі посполитої, ви повинні протягом трьох днів пред'явити комісії такі документи: довідку з адресного бюро, що ви прописані у Львові; метричне свідоцтво; свідоцтво про щеплення віспи; довідку про те, що ви не карались; довідку про те, що ви не маєте заборгованості в податках; довідку з місця роботи, а якщо ви безробітні, то довідку про те, що ви безробітний. На підставі цих документів одержите свідоцтво польського громадянства.

Я. — І все?

Секретар. — І тільки тоді одержите право внести протест проти викреслення вас із списку виборців.

ДІЯ III

(Адресний стіл. Я та чиновники).

Чиновник 1-ий (в сторону). — Ага! Ще один.

Я. — Так і так. Попрошу довідку.

Чиновник 1-ий.—Домову книжку принесли?

Я. — Ось вона.

(Чиновник 1-ий виходить у суміжну кімнату. Пауза.

Чиновник II-ий виходить із суміжної кімнати).

Чиновник II-ий — Це ваша домова книжка?

Я (з радісним хвилюванням). — Моя!

Чиновник II-ий. — Ну, і носіть собі її на здоров'я!

Я. — А довідка про те, що я у вас прописаний?..

Чиновник II-ий. — Не можемо дати.

Я. — ?

Чиновник II-ий. — Бо вас нема!

Я. — ???

Чиновник II-ий. — Ви кажете, що ви Галан?

Я (поквапливо). — Галан. Ярослав. Ви ж бачили в домовій книжці...

Чиновник II-ий. — А в наших книжках ви не Галан, а Баран!

Я. — Як? Баран?

Чиновник II-ий. — Так! Баран.

Я. — З великої літери?

Чиновник II-ий. — З великої!

Я. — В такому разі ви баран, але з малої.

Чиновник II-ий. — Ще одне ваше слово й ви будете заарештовані за образу службовця під час виконання ним державних обов'язків...

Я (не кажу більше ні слова).

ЕПІЛОГ

Я не зміг взяти участі у голосуванні.

Кінець

Ярослав ГАЛАН.

Дивись на шостій сторінці.

ЖЕРТВА ЧАЙНИХ

В багатьох чайних немає чаю.

Малюнки Бе-Ша

Митрофан Іванович Наконечний приїхав по справах в обласний центр. Прямо з вокзалу попрямував у найближчу чайну поснідати, почаювати.

— Два бутерброди і пару чаю, — сказав він офіціантові.

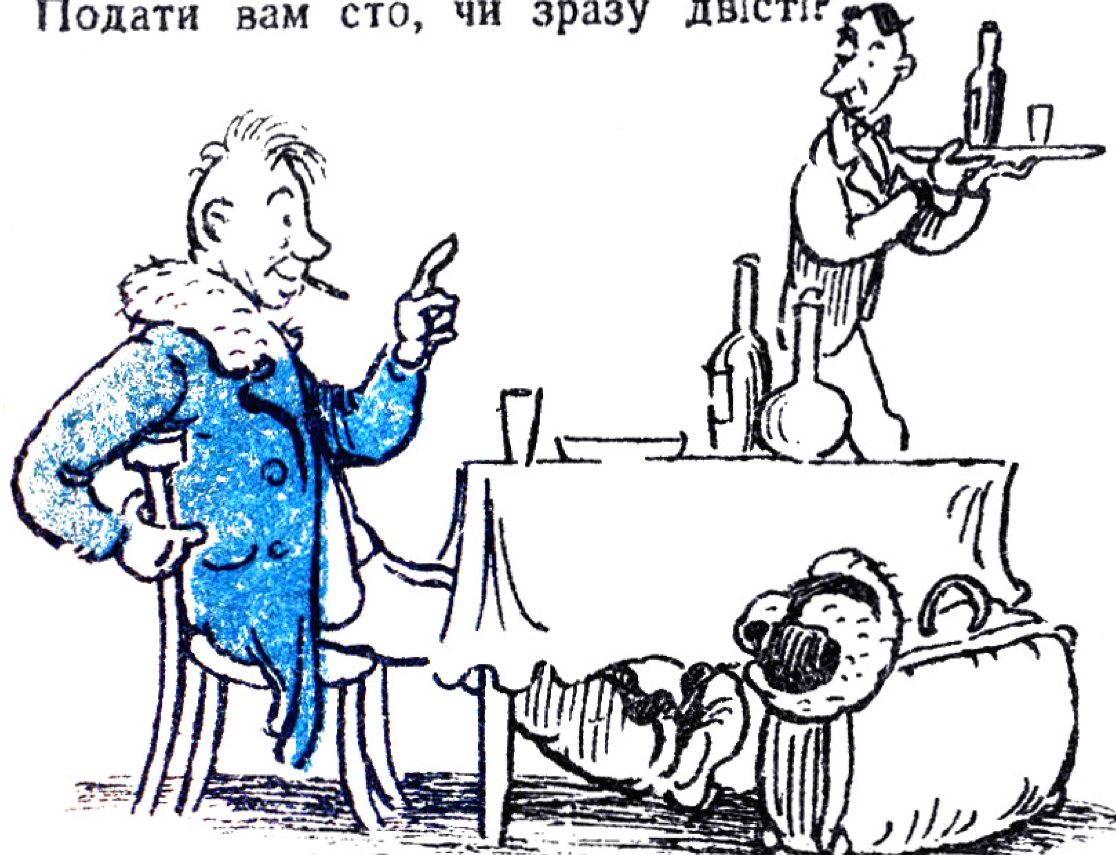
— Чаю не тримаємо. Є «Звіробой». Давати сто, чи зразу двісті?

А чаю таки хочеться. Зайшов Митрофан Іванович в другу чайну. Сів за столиком.

— Один бутерброд і пару чаю.

— Нема чайку. Є лікер. І солодкий, і гріє. Подати вам сто, чи зразу двісті?

А чаю таки хочеться. Зайшов Митрофан Іванович в третю чайну.

— Пару чаю!

— Чаєм не торгуємо. Є «Московська». Прикажете сто, чи зразу двісті?

А чаю таки хочеться. І Митрофан Іванович пішов у четверту чайну.

Митрофан Іванович начаювався...

АТС

— Послухайте, — каже чорноока й чорноброва дівчина, — що трапилося в моєму молодому, а вже нещасному, житті! Я вас благаю, послухайте! Може чим-небудь допоможете моєму горю!

Каже чорноока й чорноброва дівчина й плаче.

— Послухаю, — кажу, — моя голубочко! Тільки не плачте! Не плачте, бо й я заплачу! Що таке трапилось? Може мама померла? Може іспиту в інституті не склали? Може милий кинув?

— Ні! Нічого такого не трапилось!

— А що ж таке?

— Нову АТС у Києві поставили! І змонтували!

— Ну, й що ж?

— Я вже не знаю, — плаче далі дівчина, — як там вони її монтували, я тільки одне знаю, що після того я ніяк не можу змонтувати мого життя з моїм Ігорем!

— Як це так?

— Поставили в нас телефон, і в Ігоря поставили телефон! Ми й умовились, що я Ігореві подзвоню, коли ми зустрінемось на Володимирській гірці, щоб остаточно вирішити, коли записуватись. Набрала я Ігорів номер! Гуде! «Слухаю вас!» — чую в телефон. — «Ігор?» — питаю. — «Ігор» — відповідає.—«О шостій, — кажу,—біля пам'ятника Володимира! Добре?». Аж раптом щось загуло, задеренчало, і я чую:

— Коли через годину сніг біля пам'ятника Володимира не буде згребено, я вам покажу! Під суд за таку роботу!

Я аж присіла.

— Який, — питаю, — сніг? Ігорьочку!

А на відповідь:

— В баню! Номер! Дуже прошу! Тільки, щоб без затримки!

— Що ти, Ігоре? Що з тобою? Що ти говориш?

А з трубки:

— Собака! Собака! Лаверак! Не знайшлась?!

Потім щось загуло, засвистіло, гикнуло, заверещало й замовкло...

Я ще раз набрала Ігорів номер, — воно якось так тоненько-тоненько запищало й знову замовкло.

Я викликаю старшу телефоністку... Гуде, гуде, гуде,—ніхто не відповідає.

Я ще раз набираю старшу... Гуде, гуде, гуде... Аж ось хтось:

— Слухаю! — говорить.

— Старша? — питаю.

— Старшої нема, — відповідає. — Старшу карета швидкої допомоги в лікарню одвезла! Нервовий припадок! Нема старшої, самі молодші! Не турбуйте!

Так я нічого й не добилась!

Тепер Ігор каже, що я навмисне не додзвонилась, що я не хотіла вийти на побачення... Що робити? Як уговорити Ігоря, що я не винна?

— Голубочко, — кажу, — я тут допомогти не можу! Я сам позавчора набрав потрібний номер, — так воно як шкваркнуло мені в ухо, так і досі глухий. Ходжу до отіатра, він ніяк прошустрити не може! Ви зверніться до уповноваженого Міністерства зв'язку товарища Садовничого, може він допоможе. Я й сам оце до його збираюсь,—хай лікаря компенсує, бо вуха мої тепер так само змонтовані, як і Київська АТС.

Остап ВИШНЯ

Є І ТАКІ ДІВЧАТА...

Ця дівчина густо почервоніє, якщо вдома, в приватному її житті, ви помітите неприбраний посуд на столі, або сміття у кутку кімнати, біля дверей.

Вдома — це одна справа, а ось в установі— інша. Тут ніщо її не турбує, не хвилює.

Ця дівчина, з акуратною зачіскою, з яскраво нафарбованими губами, те й робить, що чистить пилочкою нігті, і зрідка, в міру свого навантаження, постукує по клавішах друкарської машинки. А подивишся навкруги: сидить вона, як «цветок голубой среди снежных полей». Порох на столі, уривки паперу під столом, посередині кімнати недокурки. Це її не обходить. Це, на її думку. — справа прибиральниці. Не дома ж брудно, а в установі! Ну й нехай собі турбується про це хтось інший, а не вона.

Прислухайтесь до її розмови під час робочого дня.

— Знаєте, Людочко, — в моїй кімнаті чудесно. Підлога натерта до блиску, чисто, охайно. Влітку, восени завжди свіжі квіти.

— У мене теж чистенько, — зауважує Людочка. — Я не люблю бруду.

Людочка зайнята читанням книжки. Книжка покладена у напіввідкритий ящик письмового столу, на якому стоїть телефонний апарат. Вона глибоко замислюється і читає про себе уривок з якогось детективного роману.

«...за ширмою стояв стрункий юнак і тримав у руках гострий ніж. Лукреція Іванівна щось писала. Вона не помітила, що ширма заколихалась, як від подиху вітру»...

В цей час до столу, де сидить Людочка, підходить відвідувач.

— Начальник приймає? — запитує він. — Коли моя черга?

— Так, так! — відповідає Людочка. — Одну хвилинку... Він її зараз заріже. Я знаю, у нього такий характер. За один день трьох погубив... Зачекайте трохи і до вас дійде черга.

Відвідувач ніяковіє. Люда читає далі і забуває все на світі. Коли дзвонить телефон, вона відривається від читання і кидає в трубку:

— Подзвоніть трохи пізніше...

***

Ощадна каса. Дев'ять годин ранку. Час відкриття заповітного віконця. Чекаємо. І що ж ми бачимо о дев'ятій годині п'ятнадцять хвилин? Співробітниці не закінчили ще свого ранкового туалету, тобто, з носиком вже все в порядку, а ось з відбудовою брів справа зволікається.

А люди поспішають на роботу і, цілком зрозуміло, починають висловлювати своє незадоволення.

— Що ж це ви, шановні дівчата, віконце відчинили, а тепер гроші і бланки рахуєте? Хіба не можна було підготуватися раніше — до прийому відвідувачів?

Відкривається ніжний ротик і прекрасні вуста вимовляють голосом і тоном, яким можуть позаздрити одеські биндюжники старих часів:

— А вам що, ніколи?

Відвідувачеві залишається лише розвести руками.

— Для чого такий тон?

— З вами інакше і не можна розмовляти. Вас багато, а я одна.

Про посмішку на обличчі такої працівниці можна тільки мріяти.

— А подивіться, як радісно ця ж сама дівчина зустрічає гостей у себе вдома? І сісти запропонує якійсь старенькій родичці, і про здоров'я запитає, і посміхнеться лагідно. І розмовляє, наче соловейко співає.

Так це ж вдома, а не в установі!

Можна, звичайно, обслуговувати без посмішки. Посмішка бажана, але не обов'язкова. Але обслужити людину точно, швидко і ввічливо — це обов'язок кожного службовця установи. Чи варто в даному разі називати номер ощадної каси та її адресу?

Не варто.

Хочеться лише сказати таким дівчатам:

На службі будьте кращими, ввічливішими, акуратнішими, ніж вдома.

Володимир БАРКОВСЬКИЙ

Дивись на сьомій сторінці.

У ПОЛТАВІ НА РИНОЧКУ

Крамниці Полтавської облспоживспілки не торгують продуктами місцевого виробництва. (З листа до редакції).

Малюнок В. Гливенка

— Зважте півкілограма полтавської ковбаси.
— Полтавської нема. Беріть краківську.

ЦАП БІЛЯ ВОДИ

(Байка)

На березі, близенько
біля ставу,
Щоб воду пив і їв смачну отаву,
Сусідка наша чепуруха Гапа
На шворці довгій
прив'язала Цапа:

— Їж, дурнику, травицю,
а не стій,
Захочеш питки, то вже ж
сам і пий! —
Погладивши за вухами сірому,
Пішла собі додому.

А Цап ні з місця,
став, мов пень,
І так простояв цілий день.
Хоча й була ось поряд і водиця,
Й хотілося нестерпно як
напиться,
Та він чекав, щоб хтось
йому сюди,
До рота аж підніс, подав води.

В нероби теж отак ведеться:
Подай йому, бо сам він
не нагнеться.

Ілля ДОЛЯ

НА ЖМЕРИНСЬКОМУ ВОКЗАЛІ

Малюнок О. Козюренка

— В приміщенні вокзалу спати забороняється.
— Мені не забороняється. Мої речі ще звечора вкрадено.

ШАНОВНИЙ ПЕРЕЦЬ!

У червні 1946 року редакція газети «Ударник Устимівщини», Устимівського району на Кіровоградщині, придбала радіоприймача за 1150 крб., але радіоприймач той до редакції не потрапив, — його забрав до себе на квартиру редактор газети Д. Т. Литвиненко. Працівники редакції та друкарні, не маючи в себе радіо, змушені слухати передачі по радіо під вікном у редактора.

Як ти гадаєш: чи приймач не потрапив до редакції тому, що його забрав т. Литвиненко, чи його редактор забрав до себе через те, що він не потрапив до редакції?

Д. КОСАР

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Гайсинський районний відділ тваринництва занарядив нашому колгоспові для відгодівлі худоби 15 (?!) кукурудзяних качанів. Так і написав у своєму листі № 0-24 зав. райвідділу тваринництва т. Ревко: «Вашому колгоспу занаряджено 15 качанів із Кіблицької станції». Й не лише занаряджено, а ще й наказано: «Качани необхідно пересушити, подробити, перемолоти і зберігати, не використовуючи, до нашого розпорядження».

Як думає «розпорядитись» т. Ревко цими перемеленими п'ятнадцятьма качанами, ми не знаємо. Але в нашій артілі з листа т. Ревка сміється і старе і мале.

ПРАВЛІННЯ АРТІЛІ ІМ. 13 РОКОВИН ЖОВТНЯ

с. Мелешки, Вінницької області.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Довго існував у нашому селі клуб. Працювали в ньому гуртки, виступали артисти-любителі, друге місце в області займало наше село по культроботі.

І от в 1946 році змінився голова колгоспу. І все змінилося.

Дочувся новий голова тов. Гарницький, що клуб існує 22 роки, а й досі ще офіціально не відкривався.

І почав його «відкривати». Спочатку зняв черепицю, повідривав лати. Потім розібрав стелю, відчепив двері, виколупав вікна.

Отак наш клуб лишився... відкритий.

Тов. Гарницький каже: «Розібрав тому, що стіна дала тріщину, а якщо поставити мурованого бика—підпору, то буде некрасиво».

А тепер красиво! Станеш на сцені — і видно тобі і степ, і небо, і голову колгоспу, що в контору дибає...

Шановний Перець! Якщо є така п'еса «Голова без голови», то надішли, ми вже її якось і в нашому відкритому клубі поставимо.

Петро КУРУС

с. Джуржівка, Миньковецького району, Кам'янець-Подільської області.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

В крамниці Харківського комунального інституту якась Гребенюк, що відпускає хліб студентам і професорам, украла 0,5 тонни хліба. Злодія треба було віддати до суду. І віддали б, коли б не заступник директора інституту Гольдберг. Він вигадав оригінальний спосіб: покрити вкрадений хліб... украденим хлібом. Для цього Гольдберг зібрав у всіх студентів і професорів хлібні картки й передав Гребенюк. А власникам карток видав якісь «абонементи». Гребенюк тільки цього й треба було. Хлібні талони опинилися в неї. Вона щодня звітувала ними про видачу повної норми хліба. А тим, що приходили одержувати хліб по «абонементах» за минулий день чи за дні хвороби, вона відповідала: «Ваш хліб пропав!» На цих пропажах Гребенюк заробила 780 кг. хліба. Покривши вкрадених 0,5 тонни, залишилась з чистим баришем у 280 кг.

Чи змогла б Гребенюк добитись таких наслідків без раціоналізаторських здібностей Гольдберга? Ні. Вона б сама давно вже сиділа на лаві підсудних. А тепер... тепер Гребенюк доведеться трохи потіснитись, бо на цю лаву проситься й заступник директора інституту Гольдберг.

ГРУПА СТУДЕНТІВ.

м. Харків.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У журналі № 15—16 під заголовком «По формі і по суті» були опубліковані записки Перця про реагування Міністерства соціального забезпечення УРСР на скарги трудящих.

Міністр соціального забезпечення УРСР тов. Ананченко повідомив редакцію, що з приводу цього було проведено нараду відповідальних працівників міністерства, яка визнала критику недоліків роботи центрального апарату вірною. Вжито заходів до поліпшення роботи з листами трудящих.

А. П. Крюков, який лікувався у Гадяцькому тубсанаторії, написав до редакції листа, в якому розповідав про неподобства в обслуговуванні хворих.

При розслідуванні факти, вказані в листі, підтвердилися. Як повідомив нас начальник Головного курортного управління тов. Кушнір, для кращої постановки культроботи Гадяцькому санаторію виділено радіовузол та кінопересувку. Клуб забезпечено різними настільними іграми. Систематично проводяться концерти, лекції, масові ігри.

З приводу виступу Перця про незаконні дії тов. Грибенка — директора Яготинської МТС (журнал № 19—20 «Який Сава — така й слава!») секретар Яготинського РК КП(б)У (Полтавщина) тов. Заїченко повідомив, що за зловживання своїм службовим станом на т. Грибенка накладено партстягнення. Водночас йому запропоновано повернути МТС незаконно придбаний будинок.

Як бачите, сторінки нашого номера вже закінчуються, а він свого досі не викликав. Якщо хочеш знати, що було далі, — дивись на другу сторінку.

Малюнок В. Гливенка

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

— Чому це ви так з ремонтом відстали?
— А в нас, товаришу, не вистачає однієї важливої деталі... хорошого директора МТС.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Телефон: - 4-65-56, дод. 34.
Прийом щодня від 2 до 6 год. Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал **«Перець»** № 3 (110) (на укр. языке). Підписано до друку 8. II. 1947 р. Стат формат 72x105 см. 1 друк. арк.
Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000.

БФ 00384 Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 280. **Тираж 50.000.**